

Bakalářská práce, TF JU

Autorka: Lenka Vališová

obhajoba: červen 2011

Název: Syndrom CAN a druhotná viktimizace oběti ze strany médií: kauza Kuřim

Posudek vedoucího práce:

Téma práce, které si autorka vybrala je v souladu se studovaným oborem (sociální a charitativní práce), týká se sociální patologie. Autorka si vybrala jeden sociálně patologický typ – týrání a zneužívání dětí, u tohoto typu se zabývá jedním aspektem – sekundární viktimizací skrze média, tento způsob druhotného týrání se snažila popsat v obecnosti a současně demonstrovat na jednom konkrétním příkladu. Tento pak pojednat z několika pohledů – především pohledu sociální práce, psychologie a pohledu právního. Takto pojaté téma se jeví jako vhodné a zpracovatelné pro bakalářskou práci v oboru.

Vlastní práci dělí autorka na 4 kapitoly doplněné úvodem a závěrem. V úvodu zmiňuje vlastní motivaci a zaujetí tématem, cíl práce, jímž je zkoumat jak média mohou poškodit oběť trestného činu a na příkladech demonstrovat jakým způsobem se to děje.

Z takto stanoveného cíle pak odvíjí strukturu textu, v první kapitole se zabývá otázkou základních potřeb a práv dětí, ve druhé syndromem CAN, který se týká právě jednání proti uvedeným právům a potřebám dětí, ve třetí kapitolu věnuje médiím jako prostředku, kterým jsou některá práva a potřeby dětí narušovány, v poslední kapitole pak uvedené obecné poznatky demonstrovat na konkrétní kauze. Strukturu práce tedy považuji za srozumitelnou a logickou.

Při vlastním zpracování pak autorka vybrala z literatury z jejího pohledu důležité prvky související s potřebami dětí; z legislativních textů mezinárodní úmluvy a zákony související s právy dětí; uvádí základní charakteristiku syndromu CAN; věnuje se charakteristice médií i úloze státu v ochraně občanů. Poslední kapitola práce uvádí popis mediálně známé kauzy, její rozbor – a především si autorka všímá těch konkrétních skutečností, které popisovala v předchozích kapitolách teoreticky - ukazuje tak názorně, jak k sekundární viktimizaci přímo došlo. V tomto směru je tedy práce jednotná a provázaná, to co autorka uvedla v prvních kapitolách nyní konkrétně aplikuje na praktický případ.

Sympatické je i to, že autorka si všímá jaký měla dopad jí sledovaná kauza do legislativního procesu ČR.

Pokud se týká jazykového zpracování, je vidět, že autorka často podléhá vlivu textů, které studovala; někde pak její formulace je třeba interpretovat s určitou znalostí problematiky, samotná větná skladba nevede vždy k jednoznačnému chápání (př. s. 15 Široký výzkum....; ve větě Víme, že bychom.... není jasné, zda autorka sděluje, že „víme, že máme hlásit“, či zda nás upozorňuje

abychom hlásili). Když píše např. o mediálním etickém kodexu, uvádí, že „určuje obecná pravidla chování zaměstnance na veřejnosti“ - přesněji by asi bylo, že stanovuje profesní pravidla jeho chování, ať už je kdekoliv. Podobně když uvádí, že „v Syndikátu novinářů ČR je zdůrazněna povinnost...“ tak se tím myslí konkrétní dokument onoho spolku (což nakonec autorka v poznámce uvádí). Když uvádí právo veřejnosti účastnit se trestního řízení, pak píše „je to vlastně způsob kontroly výkonu trestního soudnictví (výchovná funkce).“ Domnívám se, že v uvedené větě má na mysli dvě funkce které tento prvek plní z nichž každá se ale vztahuje k jinému subjektu – veřejnost kontroluje soudnictví a zároveň je vychovávána soudnictvím. Věta „Média budou stát vždy na opačné straně ochrany osobnosti“ také není takto bezpodmínečně pravdivá. Věta „dobré je taky klást důraz na dodržování etického kodexu a jeho porušení trestat“ v souvislosti s úlohou státu by stála za vysvětlení.

Práce je doplněna přílohami, které ilustrují a dokumentují nevhodné jednání médií, ale tím je současně také multiplikují. Otázkou je zařazení první přílohy, která bývá součástí řady učebnic z psychologie.

K formálnímu zpracování nemám připomínek, práce je kvalitní i z hlediska (ne)výskytu gramatických chyb a překlepů.

Práci doporučuji k obhajobě.

Duben 2011

Alois Kříšťan

